

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΥ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — 'Η Μηλιά, ή τολμηρη και μικρούλα κόρη του ψαρά Νικόλα Ντερρύ, καθώς περιπλανιόταν μιά μέρα στη θραχώδη ακτή που άπλωνότανε μπρός στο φτωχικό σπιτάκι της, ανακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα που ώδηγοῦσε στο έσωτερικό ενός μεγάλου κι' άπροσίτου θράχου. 'Η Μηλιά μπαίνει έτσι μέσα στον θράχο, τον έπιθεωρεί και ξαναγυρίζει στο σπίτι της, άποφασισμένη να μην πη σέ κανένα τίποτε για την ανακάλυψι της. "Επειτα από λίγον καιρό ο πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα που είχε θγει στο ψάρεμα με τρικυμία και έπειτα από μερικούς μήνες πεθαίνει και ή μητέρα της. 'Η Μηλιά μαζί με τον άδελφό της τον Γιαννάκη μένουν ξρημα στον κόσμο. 'Η Μηλιά τότε για να ξεφύγουν από τα χέρια μιάς γρηάς μέγαιρας που θέλει να τά πάρη κοντά της, παίρνει τον άδελφό της και καταφεύγουν στον θράχο.

'Εκεί ζούν δυο περίπου μήνες, όλομόναχοι, άποκλεισμένοι άπ' όλον τον κόσμο, μα ήσυχοι και σχεδόν ευτυχισμένοι. Μα μιά μέρα, ένας γλάρος που τον έχουν εξημερώσει, τους φέρνει μιά έπιστολή κάποιου άγνωστου, με την όποια εκείνος τους πληροφορεί ότι άντελήφθη την παρουσία τους στο θράχο. Τά δυο παιδιά περίτρομα, έγκαταλείπουν τότε τον θράχο τους και τραβάνε για τό Παρίσι για να συναντήσουν μιά συγγενή τους, τη θεία Κατίνα.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

'Η Μηλιά χαιρέτησε την καλή εκείνη οικογένεια, πήρε τό Γιαννάκη και ξεκίνησε για τον δρόμο που της είχαν δείξει.

"Αν δέν είχαν φτερά, είχαν τουλάχιστον γερά πόδια και ή άπόστασι δέν τά τρόμαζε... 'Η Μηλιά ήταν δώδεκα χρόνων κι' ο Γιαννάκης όχτώ... και σ' αυτή την ήλικία είνε κανεις δυνατός ή τουλάχιστον νομίζει πως είνε...

'Η Μηλιά, σε κάποια στιγμή, κύτταξε πίσω της και είδε μερικούς ανθρώπους μακρυά... Τί ; Μήπως τά καταδίωκαν κ' ήθελαν να τά συλλάβουν...

Φοβισμένα τά δυο παιδιά δρασκελίσαν τό φράχτη ενός άγρου και κρύφτηκαν εκεί πίσω ως ότου προσπεράσουν οι άνθρωποι εκείνοι... 'Αλλά ή σούπα τά είχε θαρύνει... Είχαν πολύ καιρό να φάνε τόσο ώραια σούπα, με καρόττα και με πατάτες...

Σχεδόν χωρίς να θέλουν, ξαπλώθηκαν επάνω στην πρασινάδα, έκλεισαν τά μάτια τους κι' άποκοιμήθηκαν... "Όταν ξύπνησαν, ήταν σχεδόν μεσημέρι... Είχαν ξεχάσει ότι δέν θρισκόντουσαν πειά στο σίγουρο θράχο τους κ' είχαν κοιμηθί πολύ περισσότερο άπ' όσο ήθελαν.. Και τώρα έπρεπε ν' αναπληρώσουν τις ώρες που είχαν χάσει έπιταχύνοντας τό θήμα τους.

Είχε άρχισει πειά να νυχτώνη, όταν οι δυο μικροί όδοιπόροι είδαν από μακρυά ένα καμπαναριό, πράγμα που έδειχνε ότι ύπηρχε εκεί πέρα κάποιο χωριό.

Τό πρώτο οίκημα που συνήντησαν στο χωριό αυτό ήταν ένα πανδοχείο. Μπήκαν μέσα, είδαν μιά γρηά που έγενθε και της ζήτησαν φαγητό.

— "Εχετε να πληρώσετε ; τους ρώτησε εκείνη.

Κι' άια είδε πως είχαν να πληρώσουν τους έδωσε ψωμί, μέλι και βούτυρο. Τά παιδιά ρώτησαν κατόπιν αν μπορούσαν να κοιμηθούν εκεί.. 'Αντι μιάς μικρής πληρωμής, ή γρηά δέχτηκε να τά θάλη σε μιά άκρη, άπάνω σε δυο δεμάτια άχυρα...

"Α! δέν πέρασαν πολύ αναπαυτικά τη νύχτα τους σ' αυτό τό κρεβάτι... Γι' αυτό και τό άφησαν πολύ πρωί, χωρίς να λυπηθούνε κι' έφυγαν άφου πλήρωσαν τά ξεροδά τους κι' άγόρασαν λίγο ψωμί.

* * *

Την ήμέρα εκείνη, καθώς και τις δυο έπόμενες, ή όδοιπορία τους έξακολούθησε, χωρίς καμιά άξιομημόνευτη περιπέτεια. Στο διάστημα αυτό δέν τους έλειψε ούτε ή τροφή, ούτε ή στέγη. Παντού, οι χωρικοί τά δεχόντουσαν με προθυμία. Μόνο την τέταρτη μέρα, δέν ευχαριστήθηκαν πολύ, γιατί αναγκάστηκαν να κοιμηθούν σ' ένα σταυλό.

Παντού, ή Μηλιά έλεγε ότι πήγαιναν στο Παρίσι, αλλά άμα είδε ότι οι περισσότεροι δέν την πίστευαν ή την περιγελοῦσαν, δέν τόλμησε πειά να ρωτήση τι άπόστασι τους χώριζε άκόμα...

Οι δυο μικροί όδοιπόροι εί-

χαν άρχισει πειά να έξαντλούνται. 'Αλλά εκείνο που τους άνησυχούσε πολύ περισσότερο ήταν ότι τά λίγα χρήματά τους είχαν τελειώσει πειά. Και τώρα τί θα γινόντουσαν ;

— Μηλιά, λες να φτάσουμε σήμερα στη θεία Κατίνα ; ρώτησε ο Γιαννάκης εκείνο τό πρωί, μόλις ξύπνησαν.

— Μήπως, ξέρω κι' εγώ ; άπάντησε ή Μηλιά.

Πραγματικά, μήπως ήξερε ή φτωχή ;.. Τό θέθαιο όμως είνε ότι μόλις άρχισε να λάμπη ο ήλιος, διαλύοντας την πρωινή καταιχιά, έπήρε καινούριο θάρρος κι' έλπίδα.

Καθώς άρχισαν να προχωρούν τά παιδιά είδαν να περνάη μιά θωιδάμαξα, την όποια ώδηγοῦσε ένας άντρας μ' ένα ραβδι στο χέρι. 'Ο άνθρωπος αυτός είχε αγαθή φυσιογνωμία, πράγμα που έκανε τη Μηλιά να τον πλησιάση και να τον καλημερήση.

— Τί θέλεις, κόρη μου; τη ρώτησε ο άμαξάς. Δέν έχω τίποτε μαζί μου για να σου δώσω... 'Εσείς δέν φαινόσαστε να είσαστε από δω... Ποῦ πηγαίνετε ;

— Πηγαίνουμε στη θεία μας την Κατίνα, άπάντησε ή Μηλιά. 'Αλλά έχουμε κουραστή τόσο πολύ ώστε ο άδελφός μου δέν θέλει πειά να προχωρήση...

— Και ποῦ μένει ή θεία σας ;

'Η Μηλιά δέν τόλμησε ν' άπαντήση: στο Παρίσι. Θυμήθηκε λοιπόν ένα όνομα τόπου, όλωσδιόλου στην τύχη κι' άπάντησε :

— Στη Λάνδη.

'Υπήρχε πραγματικά στην περιοχή εκείνη ένα πλούσιο κτήμα με πύργο που ώνομαζόταν Λάνδη.

— "Α στοῦ κυρίου Ντουμάν; είνε ο άμαξάς. Μα θ' άργήσετε πολύ να φθάσετε... 'Η Λάνδη απέχει έξη - έφτά λευγες από δω... Μπορώ ώστόσο να σας πάρω στο άμάξι μου... Θα προχωρήσετε έτσι, αλλά όχι και πολύ... Περιεργο πράγμα ! Πως σας άφησαν οι γονείς σας να κάνετε ένα τόσο μεγάλο ταξίδι ;...

— Μά, ξέρετε, οι γονείς μας πέθαναν !

— "Ω ! τά καῦμένα ! είνε συγκινημένος ο άμαξάς.

'Η Μηλιά κι' ο Γιαννάκης άνέβηκαν στην θωιδάμαξα και σε λίγο είχαν ξεχάσει όλη τους τη κούρασι... Τι ευχάριστο ταξίδι. Κάθε τράνταγμα του άμαξιού τά έκανε να γελάνε κι' ούτε τά τρόμαζε πειά ο άτελειωτος δρόμος που άπλωνόταν μπροστά τους.

'Η θωιδάμαξα τέλος σταμάτησε μπρός στην πόρτα ενός άγροκτήματος.

— 'Εγώ έφτάσα ! είνε ο άμαξάς.

"Επειτα φώναξε και παρουσιάσθηκε μιά χωριατοπούλα.

— Δόσε στα παιδάκια, της είνε, από ένα παξιμάδι, άπ' αυτά που φτιάξατε σήμερα, και καλό ταξίδι παιδιά μου ! έπρόσθεσε άπειθυνόμενος προς τά δυο άδέλφια. "Αμα τελειώση ο άνήφορος, πάρτε τό δρόμο δεξιά και θα φθάσετε έτσι συντομώτερα στην Λάνδη.

'Η Μηλιά κι' ο Γιαννάκης έφαγαν τό παξιμάδι τους και ξεκίνησαν. Συχνά σταματοῦσαν για να ξεκουράζωνται. Δέν ήξεραν όμως που πήγαιναν και ή κούρασι τους μεγάλωνε όλοένα.

Σ' ένα καταπράσινο λειβάδι έβοσκαν δυο-τρεις άγελάδες, μιά γίδα κι' ένα κατσικάκι. Οι μαστοι της γίδας ήσαν φουσκωμένοι από τό πολύ γάλα.

— "Α, πως θα ήθελα να πω λιγάκι γάλα ! είνε ο Γιαννάκης. Διψάω και πεινάω τόσο πολύ...

— Τό γάλα δέν είνε δικό μας, Γιαννάκη μου.

— Είνε του κατσικιού, τό ξέρω, άπάντησε ο μικρός... 'Αλλά τό κατσίκι θα βρή κι' άλλο γάλα ως τό θράδυ, ενώ εμείς ποιός ξέρει αν θα θροῦμε...

— Μην κάνεις τέτοιο πράγμα, Γιαννάκη μου...

—Νά πιω λιγάκι... μονάχα δυο-τρεις γουλιές...

Και ο μικρός ξαπλώθηκε ανάσκελα κάτω από τη γίδα κι' άρχισε να τη θυζαίνει σαν να ήταν το κατσικί της.

—“Ε, ξ, κλέφτη! άκούστηκε τότε μια θυμωμένη φωνή. “Εσύ λοιπόν πίνεις το γάλα της γίδας μου;... Γι' αυτό σήμερα το πρωί δέν είχε ούτε στάλα.

“Ο Γιαννάκης σηκώθηκε άμέσως. Είχε γίνει κατάχλωμος.

—“Ελα, μη μās κάνεις τώρα καμμία ιστορία, είτε η Μηλιά ίκετευτικά σε μια μικρή βοσκοπούλα που είχε πλησιάσει.

Μα η ξυπόλητη και κουρελλιασμένη εκείνη χωριατοπούλα δέν έπαιρνε από λόγια. “Ενοιωθεί την έπιθυμία να θασανίση τὰ καθαρά και συγυρισμένα αδελφάκια που τὰ έβλεπε με ζήλεια, ενώ αυτή δέν είχε ούτε πιπούτσια να φορέση.

—“Εσείς θάχετε κάνει κι' άλλες κλεψιές! φώναξε. Σίγουρα δέν είναι αυτή η πρώτη.. Βάζω στοιχημα πώς δέν έχετε ούτε χαρτιά. Ποιος ξέρει από ποιά φυλακή έχετε φύγει;... Αυτό θά το μαθουμε τώρα άμέσως!... Νά, βλέπω εκεί κάτω δυο χωροφύλακες...

Κι' ενώ τὰ παιδάκια σώπαιναν περίτρομα ,η βοσκοπούλα έτρεξε στον δρόμο, σήκωσε τὰ χέρια της και φώναξε:

—Κύριοι χωροφύλακες! Έλάτε έδω, σās παρακαλώ! Έλάτε έδω!...

—Για τ' όνομα του Θεού! έκανε η Μηλιά τρομαγμένη. Μη μās κάνεις τέτοιο κακό.

“Αλλά οί χωροφύλακες, άκούγοντας τις φωνές της μικρης βοσκοπούλας είχαν κιόλας πλησιάσει.

— Τί τρέχει ; ρώτησε ο ένας απ' αυτούς, ο όποιος είχε δυο γαλόνια στο μανίκι.

— Κύρ' νωματάρχη, άπάντησε η βοσκοπούλα, αυτό το παιδί είν' ένας κλέφτης... Τόν έπιασα την ώρα που έπινε το γάλα της κατσικας μου.

Τη στιγμή εκείνη άντήχησαν σπαραχτικοί θρήνοι... “Ο Γιαννάκης, κρυμμένος πίσω από την αδελφή του έκλαιγε.

—“Εσύ, μικρή, ρώτησε ο ένωμοτάρχης τη Μηλιά, είδες αυτό το παιδί να πίνη το γάλα της κατσικας;

—Είπε ο αδελφός μου. άποκρίθηκε η Μηλιά. “Ο,τι σās είπε το κακό αυτό κορίτσι είναι αλήθεια...

—“Εγώ δέν είμαι κακό κορίτσι, είπε η βοσκοπούλα. Σείς είσαστε κλέφτες...

—“Ο αδελφός μου δέν είχε ούτε να φάη, ούτε να πιη... “Εδω κοντά δέν υπάρχει καμμία θρύσι... Διψούσε πολύ...

—“Ελα, πληρώστε τώρα το γάλα που ήπιατε και δέν θά σās πειράξω είπε ο ένωμοτάρχης, ο όποιος λυπήθηκε τὰ δυο αδελφάκια που τὰ έβλεπε τόσο φοβισμένα. Δόστε μια δεκάρα στο κορίτσι. Δέν πιστεύω το γάλα που ήπιε ο μικρός ν' αξίζει περισσότερο...

—“Ω! δέν έχουμε άλλα λεπτά! άπάντησε άναστενάζοντας η Μηλιά.

—Ούτε και χαρτιά έχουν! έπρόσθεσε η βοσκοπούλα χαμογελώντας πονηρά. Και μου φαίνεται πώς δέν είναι αυτή η πρώτη κλεψιά τους...

—“Από που έρχόσαστε; ρώτησε ο ένωμοτάρχης.

—“Από πολύ μακριά, άπάντησε η Μηλιά, από το Πλωμανάκ.

— Πώς λέγεται ο πατέρας σας;

—Ντερρύ.

—Και γιατί αφήσατε τούς γονείς σας;

—Πέθαναν κ' οί δυο.

—Είν' αλήθεια αυτό που μου λέτε;

“Ω, ναί... “Αν έξουσαν κύριε ένωμοτάρχη, θά ήμαστε κοντά τους

—Και πώς φύγατε έτσι, χωρίς λεπτά, χωρίς χαρτιά; “Αδειάστε τις τσέπες σας...

“Η Μηλιά αναποδογύρισε άμέσως τις άδειανές της τσέπες.

“Αλλά ο Γιαννάκης δέν έκανε τίποτε. Συλλογιζόταν με φόβο το κίτρινο νόμισμα που είχε στην τσέπη του. “Αν το έβλεπαν οί χωροφύλακες, θα νόμιζαν πώς το είχε κλέψει. Γι' αυτό, καθώς θρισκόταν πίσω από την αδελφή του, έβγαλε σιγά-σιγά το νόμισμα και με τρόπο το έκρυψε στο στήθος του.

— “Ελα και συ μικρέ, δείξε μας τις τσέπες σου! διέταξε ο ένωμοτάρχης.

Τώρα ο Γιαννάκης υπάκουσε. “Η τσέπες του ήταν άδειες.

—Μπορούμε να φύγουμε; ρώτησε η Μηλιά.

—“Οχι, γιατί κλέψατε το γάλα; “Επειτα δέν έχετε χαρτιά, δηλαδή είσθε αλήτες, και αυτό δέν επιτρέπεται στον τόπο μας. Έλάτε μαζί μου. “Απόψε θά κοιμηθήτε στη φυλακή.

—Στη φυλακή! φώναξε η Μηλιά.

—Στη φυλακή! επανέλαβε και ο Γιαννάκης, τραβώντας τὰ μαλλιά του.

Κατόπιν έπεσε κάτω, γιατί τὰ πόδια του δέν είχαν πειά δύναμι να τον κρατήσουν όρθιον.

—“Αχ, θά πεθάνη!... Γιαννάκη, αγάπη μου!

Τότε η Μηλιά γονάτισε κοντά στον αδελφό της και του σήκωσε με τὰ χέρια της το κεφάλι.

“Εντωμεταξύ ο ένωμοτάρχης είχε θγάλει το μεγάλο του μαντήλι για να σκουπίση τὰ μάτια του που ήσαν δακρυσμένα...

“Αλλά συγχρόνως, για να μη ένοήσουν την συγκίνησή του, καθάρισε τη μύτη του με ένα φοβερό κρότο. “Ο κρότος αυτός κατατρόμαξε τον Γιαννάκη, ο όποιος έκρυψε το πρόσωπό του στον ώμο της αδελφής του, φωνάζοντας:

—Μηλιά, μās έσκότωσαν!...

Αυτό δέν ήταν τουφεκιά, που την έρριξαν κατ' επάνω μας;

“Οί χωροφύλακες, παρ' όλη τους την συγκίνησι, ήρχισαν να γελούν με την ιδέα, ότι η μύτη του κυρίου ένωμοτάρχη είχε κάνει την εντύπωσι τουφεκιού.

—Αυτός ο μικρός δέν θά μπορέση να περπατήση ως το χωριό. Είπε μια όλόκληρη λεύγα από δω, είπε ο χωροφύλακας. “Αν θέλετε, κύριε ένωμοτάρχη, τον καθίζουμε επάνω στα σπαθιά μας, και πιάνεται από τὰ χέρια μας...

—“Ας το δοκιμάσουμε. Και αν δέν μπορέση να κρατηθη, ξ, δέν πειράζει, τον παίρνω εγώ. Τὰ μικρά μου έχουν την ίδια ηλικία. Ξέρω, βλέπεις, από παιδιά.

Τὰ σπαθιά τοποθετήθηκαν το ένα κοντά στο άλλο και οί χωροφύλακες, κρατώντας τα από τις δυο άκρες έσκυψαν, για να μπορέση ο Γιαννάκης θά καθήση στο αυτοσχέδιο αυτό φορείο. “Αλλ' ο μικρός άρνήθηκε, άρχισε να φωνάζη άκόμη δυνατώτερα, νομίζοντας ότι θέλουν να τον σουβλίσουν.

—Είσαι ανόητος, Γιαννάκη, είπε η αδελφή του. Δες τί εύκολο που είναι!

Και η Μηλιά εκάθησε αντ' αυτού, για να του δείξη ότι ητο έχι μόνον εύκολο, αλλά και εύχαριστο. Και τότε οί δυο άνδρες ξεκίνησαν.

—Σταθήτε! άνεβαίνω φώναξε ο Γιαννάκης, τρέχοντας να φθάση την αδελφή του.

—“Ελα, κάθησε κοντά της. Σās σηκώνουμε και τούς δυο.

Σε λίγο τὰ παιδιά γελούσαν. “Ο τρόπος αυτός της μεταφοράς τούς έφαινονταν πολύ άστειος... Και αυτοί οί χωροφύλακες τὰ κύτταζαν με συμπάθεια, που ήσαν εύθυμα τώρα, ενώ προ όλίγου ήσαν τόσο λυπημένα... “Αμα φάνηκε το χωριό, ο ένωμοτάρχης τούς είπε:

—Τώρα κατεθήτε. Θά μās περιγελάσουν, αν σās ιδούν έτσι επάνω στα σπαθιά... Πηγαίνετε σείς εμπρός.

(“Ακολουθεί)

“Ο Γιαννάκης είχε άγκαλιάσει την αδελφή του.